

at betone, at man paa ingen Maade vil kunne blive ved det bestaaende, og jeg skal derfor sige, at hvis de to Ting kunne enes om at lade det Stridsspørgsmaal falde, kan jeg ogsaa være med dertil. Jeg havde haabet, at det skulde kunne lykkes at faa foretaget saadanne Ændringer i §§ 15 og 16, naar man kom til en Forhandling i Fællesudvalget, at man blev enig, men jeg maa tilstaa, at efter Forhandlingerne, som de hidtil ere førte, nærer jeg ikke stort Haab derom. Thi det, som er gjort gældende fra forskellige Sider her i Salen, er i Virkeligheden det samme som gjordes gældende af Flertallet i Folketinget under Forhandlingerne om den nu bestaaende Lov, nemlig at Magten skulde lægges i Hænderne paa Kommunalbestyrelserne alene, saa at Kaldelsesretten i Virkeligheden bliver aldeles nominal. Det kunde Flertallet i det daværende Folketing ikke føre igennem, og jeg føler mig overbevist om, at det kan Flertallet i det nuværende Folketing heller ikke. Men jeg vilde meget beklage, om Loven skulde strande derpaa, thi det vil jo være Flertallet bekendt, at der fra modsat Side gøres gældende, at naar der nu kræves fra Staten saa store Tilskud til Skolevæsenet, var det naturligt, at Staten fik noget større Indflydelse. Det vil jeg for mit Vedkommende nu ikke gøre Fordring paa, men jeg kan ikke forstaa, at fordi der fra Staten skulde ydes saa betydelige Tilskud til Skolevæsenet, skulde man opgive den lille Indflydelse paa Skoleembedernes Besættelse, som Statsmagten nu har, saa meget mere som det i Virkeligheden er min Overbevisning, at det er bedst, at det er saaledes. Mit Liv har jo medført, at jeg har haft adskillig Lejlighed til at se, hvorledes det kun alt for ofte gaar ikke blot med Skolelærere, men ogsaa med Præster, som have faaet deres Embede, fordi Befolkningen i høj Grad har ønsket at faa dem. Ja, jeg er nødt til at sige, at jeg kender adskillige Tilfælde, hvor der ikke er gaaet ret lang Tid, inden vedkommende Befolkning i høj Grad fortryder det Valg, som den har truffet. Jeg tror derfor, at det er i Befolkningens Interesse, at der i alt Fald gives Myndighederne en Lejlighed til at gøre en Henstilling til

Kommunalbestyrelsen — det, Ploug udtalte i de Ord, jeg oplæste før —, om der ikke var Anledning til at forandre Indstillingen, og at der gaves Mulighed for i enkelte Tilfælde — hidtil har det været et af 2000 Tilfælde — at hindre det Valg, man anser for urigtigt. — Ja jeg ved godt, at jeg ikke har nogen som helst Grund til at antage, at disse mine Ord skulde gøre noget Indtryk, men jeg har følt mig forpligtet til at udtale dette.

Jeg skal endnu med Hensyn til det Spørgsmaal, som blev fremdraget paa ny af det ærede Medlem for Storeheddinge (Svend Høgsbro), gøre nogle faa Bemærkninger. Først maa jeg sige, at Forholdet dernede er dette, at den vedkommende Præst er en Mand, som i visse Henseender nyder stor Anseelse i vort Samfund. Han er en Mand, der i sin Ungdom som Kandidat var en meget søgt Lærer for de studerende, og som efter at have studeret i Udlandet, indstillede sig til en Konkurrence ved Universitetet om en Lærerpost, som han ganske vist ikke opnaaede, men hvor han lagde en saadan Kundskab og Lærdom for Dagen, at han siden den Tid altid har været regnet blandt vore mest kundskabsrige og dannede Teologer. Han har i en Aarrække været Lærer ved en af de lærde Skoler her i Byen, Metropolitan-skolen, saa at han er vel kendt med Skolevæsenet. Nu er han Præst i sit andet Embede. Dette omfatter 2 Sogne. Hovedsognet er stort og har, saa vidt jeg ved, 3 Skoler. Derfra hører man aldrig nogen Klage, hverken fra Beboerne eller fra Lærerne. I Annekssognet er der en Skolelærer, om hvem jeg ikke skal udtale andet end, at jeg har Grund til at antage, at han er som Skolelærer en dygtig Mand, men han og Præsten have ikke kunnet komme ud af det med hinanden. Den Sag, det ærede Medlem drog frem, kendte jeg meget godt, da han drog den frem første Gang, men da havde jeg sendt den til Sjællands Biskop, fordi jeg ønskede at høre denne besindige Mands rolige Dom over Sagen, inden jeg tog endelig Bestemmelse. Biskop Rørdam har erklæret sig ganske enig med Skoledirektionen. Ministeriets Embedsmænd have været enige med Skolekommissionen, og i Henhold dertil er Ministeriets Erklæring